

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: J. L.
bytem X
zastoupeného advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1685/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), ze dne 9. 4. 2019, č. j. MHMP 644811/2019 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tímto rozhodnutím **správní orgán I. stupně** rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), tak, že podané námitky jako neodůvodněné zamítl a provedený záznam 12 bodů ke dni 22. 11. 2018 potvrdil.

2. Pokud jde o procesní průběh věci, ze správního spisu vyplývá, že **správní orgán I. stupně** vydal dne 22. 11. 2018, sp. zn. S-MHMP 1902782/2018, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce na toto oznámení reagoval dne 5. 12. 2015 podáním blíže neodůvodněných námitek, v nichž navrhol doplnění dokazování o způsobilé podklady, tj. rozhodnutí, kterými měl být uznán vinným. Po přerušení řízení o těchto námitkách z důvodu, že ve věci jednoho z pokutových (příkazových) bloků (ze dne 21. 11. 2018) byl žalobcem podán podnět k přezkumnému řízení, **správní orgán I. stupně** žalobci sdělil, že bude v řízení pokračovat, načež vydal prvostupňové rozhodnutí. Na základě jednotlivých oznámení o uložení pokuty obsažených ve správním spise totiž dospěl k závěru, že žalobci byly za oznámené přestupky odpovídající počty bodů zaznamenány zcela oprávněně.
3. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil blanketním odvoláním, v jehož doplnění namítal jednak formální nedostatky prvostupňového rozhodnutí a dále skutečnost, že samotné oznámení policie o uložení pokuty nemůže být bez vyžádání primárních dokladů (pokutových bloků) dostatečným podkladem pro záznam bodů. Žalobce namítal i to, že např. Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „**KÚ MSK**“) v obdobných věcech vyžadoval i doplnění podkladových pokutových bloků. K tomu pak ještě doplnil, že pokutové bloky musí být řádně vyplněny uvedením jména, popisem přestupkového jednání, vč. místa a způsobu jeho spáchání, razítkem orgánu a podpisem přestupce. Absenci, neúplnost či zkratkovitost všech těchto údajů pak vytýkal paušálně u všech příkazových bloků.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh správního řízení a k věci samé zejména zdůraznil, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení byla dostatečnými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nebylo přitom povinností **správního orgánu I. stupně** vyžádat si kopie pokutových bloků, neboť žalobce nespecifikoval žádnou konkrétní pochybnost týkající se spáchání předmětných přestupků. Žalovaný uzavřel, že nebyly shledány důvody pro zrušení či změnu prvostupňového rozhodnutí, poukázal také na to, že podané odvolání je šablonovité a obsahuje typizované námitky (poukázal např. i na to, že v odvolání je na jednom místě chybně uvedeno, že je napadáno rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem).

II. Obsah žaloby

5. V podané žalobě žalobce předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí KÚ MSK ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově obdobné věci. Z tohoto a dalších rozhodnutí KÚ MSK dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího **správního orgánu** je posuzovat i

jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti namítal porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Doplnil, že požadavek na vyžádání originálů pokutových (příkazových) bloků potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018 - 52.

6. Dle žalobce nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby

mohla být vyloučena chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. K žalobě přiložil žalobce příkladmo i pokutové bloky (nesouvisející přímo s projednávanou věcí), na nichž demonstroval, které pokutové bloky jsou vadně vyplněné a které splňují požadované náležitosti. Žalobce také považoval za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by žalobce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a stvrdil správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobce) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva.

7. Žalobce dále ilustrativně vyjmenoval případy, kdy dle jeho názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: např. pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, např. v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti. Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno a aby bylo možné na jeho základě vůbec evidovat body.
8. Dále pak žalobce shodně ke všem pokutovým blokům namítal, že v jednotlivých případech nebyla přesně zachycena osoba přestupce, údaje jsou nečitelné či scházejí, další údaje pak nejsou uvedeny přezkoumatelným způsobem. Žalobce tedy zpochybňoval způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče, neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobce tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení; tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k novému projednání a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.
9. Lze doplnit, že žalobce v žalobě požádal též o přiznání odkladného účinku, tomuto návrhu nebylo usnesením ze dne 17. 12. 2019, č. j. 17 A 10/2019 - 47, vyhověno.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve přiblížil dosavadní průběh správního řízení a shrnul argumentaci žalobce. K ní se vyjádřil v tom smyslu, že jen nasvědčuje účelovosti postupu žalobce, text obsahuje nepřesnosti a zkopírované pasáže – obsahově takřka totožný text

žaloby byl předložen i v jiných řízení před Městským soudem v Praze. Žalovaný zdůraznil, že se vypořádal se všemi odvolacími důvody, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Hodnocení originálů příkazových bloků nebylo na místě, neboť žalobce nenaplnil požadavky na nutnost jejich vyžádání. Správní orgány přitom nejsou povinny vždy obstarávat i příkazové bloky. V řízení o námitkách se nadto uplatní zásada koncentrace řízení, proto ani žalovaný nebyl povinen tyto originály vyžádat. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyslovení, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání (jejich souhlas byl presumován) a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (ve věci bylo

možné vycházet jen z podkladů obsažených ve správním spise, resp. soudu známých z jeho rozhodovací činnosti), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez nařízení jednání.

12. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů z důvodu, že žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů. V důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).
13. Soud považuje za vhodné úvodem zrekapitulovat dosavadní judikaturní závěry vztahující se k projednávané věci. Předně je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, dle kterého se musí rozlišovat mezi řízením „o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)“ a řízením „o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“

14. V souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu se správní orgány v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nezabývají tím, zdali se stal skutek, jenž má naplňovat znaky přestupku, zdali jej spáchal obviněný apod. To je předmětem přestupkového řízení, v němž je vydáno případné podkladové rozhodnutí. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní orgány zabývají pouze tím, zda existuje zákonný podklad pro provedení záznamu, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.
15. Jelikož se jedná o řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, musí se rozlišovat i mezi námitkami, které lze v těchto řízeních uplatnit, jak podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57: *„je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedení bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). ... Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“*
16. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že oznámení policie o uložení pokuty, dle kterých je prováděn záznam bodů do registru řidičů, nejsou za každých okolností nezpochybnitelným důkazem a podkladem pro příslušný záznam. Zejména vyskytnou-li se relevantní pochybnosti o předložených údajích, je namístě si vyžádat další důkazy, především vlastní pokutové bloky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 –

76). Nicméně v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“

17. Konečně lze poukázat i na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 - 23, který uzavřel, že: „1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok ... 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení

dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.“

18. Za této situace v první řadě nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími KÚ MSK (jež jsou soudu známy z rozhodovací činnosti, viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 A 43/2019 - 46), neboť o způsobilosti jednotlivých oznámení o přestupku jakožto podkladů si učinily vlastní úsudek. Soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Žalovaný rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že povinnost vyžádat si pokutové bloky vzniká až v případě konkrétních pochybností týkajících se spáchání jednotlivých přestupků.
19. Pokud žalobce i nyní v žalobě tvrdí, že správní orgány pochybily, když si nevyžádaly a nepřezkoumaly jednotlivé pokutové bloky, jelikož oznámení policie o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem, ani takto uplatněná námitka není důvodná. Z výše citované judikatury plyne, že oznámení policie o uložení pokuty jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jen v případě relevantních pochybností si správní orgány musejí opatřit důkazy další. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 - 33, pak výslovně vyjádřil, že *„správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“*
20. Otázka, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení přestupku i originály pokutových bloků, byla později předložena i rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 37, odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout s tím, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře nedospěl k obecnějším závěrům, které by byly v tomto ohledu v rozporu. Rozšířený senát pak jednoznačně uvedl, že v žádném z dotčených rozsudků *„není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jediné na základě*

vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.“ (pozn. zvýraznění doplněno). Jinými slovy řečeno, z citovaného usnesení rozšířeného senátu je zřejmé, že nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a povaze tomu odpovídajících námitek. Tyto závěry přitom dopadají i na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 353/2018 - 52, jenž tak obecně nelze považovat pro nynější věc za jakkoli relevantní.

21. Soud má přitom za to, že v nyní projednávaném případě se žalobci nepodařilo tvrdit a prokázat takové skutečnosti, které by zpochybnily způsobilost oznámení policie o uložení pokuty být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v žalobě brojil žalobce proti pokutovým blokům obecnými, šablonovitými a zcela paušalizujícími námitkami. Soud přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44, který se týká obdobné věci, v níž vystupuje jako právní zástupce žalobce též JUDr. Bechyně, a v němž je v návaznosti na citované usnesení rozšířeného senátu konstatováno: *„Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání... Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.“*
22. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně a ani v odvolání nevznesl konkrétní námitky proti jednotlivým záznamům bodů a příslušným oznámením o přestupku, např. že se daných přestupků z těch a těch důvodů nemohl dopustit. V odvolání brojil proti formálním nedostatkům prvostupňového rozhodnutí, předeštl obecné úvahy, co musí řádný podklad (příkazový blok) obsahovat a pak zcela šablonovitě napadl veškeré údaje na příkazových blocích. Za této situace podle soudu správní orgány nepochybily, když ve svých závěrech o správnosti záznamů bodů vycházely „jen“ z oznámení o přestupku a nevyžádaly si rovněž originály pokutových bloků. Pro pořádek však soud dodává, že se nemůže ztotožnit s právním názorem žalovaného (opírajícím se rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35), který byl předeštl ve vyjádření k žalobě, že řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidiče je ovládáno zásadou koncentrace. Soud k tomu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 35, v němž rozšířený senát zcela jednoznačně konstatoval, že není sporu o závěru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů se neuplatní zásada koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu. To však nemění nic na skutečnosti, že proti nedostatkům konkrétních pokutových bloků brojil žalobce zcela paušalizujícím a šablonovitým způsobem.
23. Soud však nejprve k jeho obecným argumentům, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukazuje zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání, a to i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobce

vydané k jím spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky nesouvisející s nyní projednávaným případem. Soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobce vystupuje totožný zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, či např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78).

24. Rovněž v námitkách proti jednotlivým oznámením o přestupcích, resp. příkazovým blokům v nyní projednávané věci žalobce ve svém odvolání i žalobě setrval na zcela unifikované a paušální argumentaci užívané zástupcem žalobce též v řadě jiných případů (kromě některých již výše citovaných rozhodnutí srov. již citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 8 A 43/2019 - 46). V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31).
25. Žalobce všem příkazovým blokům vytýká společně a zcela paušálně absenci údajů o osobě přestupce, neboť tyto údaje jsou nečitelné či scházejí. Přezkoumatelným způsobem není dle něj uvedena doba a místo spáchání přestupku – z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata. Dle žalobce rovněž nebylo možné určit údaj o právní kvalifikaci, z níž nevyplývá jednoznačné určení konkrétního bodu či písmene daného ustanovení. Zřetelně nebyla uvedena výše uložené sankce ani místo vydání pokutovaného bloku, resp. údaje o oprávněné osobě. Z předmětných rozhodnutí (pokutových bloků) nejsou podle žalobce zřetelná ani data jejich vyhotovení, stejně jako podpis přestupce, který prokazuje souhlas s projednáním věci v blokovém řízení.
26. Soud k této argumentaci především podotýká, že žalobce jím zpochybněné příkazové bloky, které měl s ohledem na povahu vznesených námitek nepochybně k dispozici, soudu vůbec nepředložil, přestože mu bylo jasné, že tyto se ve správním spise nenacházejí. Namísto toho předložil zcela jiné a s věcí nesouvisející pokutové bloky (viz výše). Z toho je zjevné, že žalobce své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu způsobilosti pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů. Věrohodnost a relevanci těchto námitek ostatně snižuje i ta skutečnost, že je žalobce vznáší bez jakékoliv individualizace ve vztahu k obsahu jednotlivých pokutových bloků (opět viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44). Mnohé z žalobcem vytýkaných vad by navíc nemohly být ve vztahu k posuzování správnosti záznamu bodů vůbec podstatné – v tomto směru představuje základní náležitosti podkladu jen údaj o osobě přestupce, skutkové podstatě přestupku (popisu skutku) a datum nabytí právní moci, popř. datum vydání pokutového bloku.

27. Vzhledem k tomu tak ani soudu nevyvstaly důvodné pochybnosti, které by jej vedly k závěru, že nepostačuje vycházet z oznámení o přestupku obsažených ve správním spise a že je tedy namístě si pokutové bloky vyžádat. Jak totiž soud ověřil ze spisového materiálu, ten obsahuje celkem čtyři oznámení o přestupku ze dne 9. 1. 2017, 27. 8. 2017, 30. 1. 2018 a 21. 11. 2018. Pokud jde o samotná oznámení a jejich obsah, ta odpovídají závěrům a důvodům prvostupňového rozhodnutí, na které soud v tomto směru pro stručnost odkazuje. Soud rovněž v obecné rovině ověřil, že samotná oznámení obsahují zcela jasné a srozumitelné označení přestupce. Oznámení obsahují též (i vzhledem k povaze konkrétních protiprávních jednání) akceptovatelné vymezení doby a místa spáchání jednotlivých přestupků, stejně jako popis způsobu jejich spáchání, jež *prima facie* nevyvolávají pochybnosti o přezkoumatelnosti takového vymezení. Z oznámení jsou rovněž zřejmé údaje o právní kvalifikaci, jakož i přesné označení příkazových bloků a výše uložených sankcí.
28. K jednotlivým údajům v těchto oznámeních, resp. k námitkám údajně zkratkovitých a nečitelných formulací na příkazových blocích, pak soud dále odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.
29. Soud tak shrnuje a uzavírá, že předmětná oznámení představují zcela způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce) s tím, že počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání. Oznámení a v něm obsažené údaje se žalobci nepodařilo věrohodným způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné trvat i na vyžádání originálů pokutových bloků.
30. Konečně k námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v případě všech přestupků také uloženou pokutu na místě zaplatil. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.

V. Závěr a náklady řízení

31. Městský soud v Praze tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. července 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu